

Christian Holmén en Dick Sundevall

DRIE BROERS

Relaas van een gerechtelijke dwaling

Uitgeverij de Rode Kamer, Haarlem

1 Afluisteren

Christian Holmén

Als ze de microfoon maar niet ontdekken.

Het is een gevoelige stereomicrofoon van het merk Sony en hij is maar een paar centimeter groot. Ik heb hem met tape vastgezet onder het kinderzitje dat op de stoel van de bijrijder staat. Hij is naar achteren gericht om hun stemmen ook op te vangen als ze fluisteren.

De recorder zit verborgen onder de autostoel en is in een van mijn zwarte T-shirts gewikkeld zodat er geen enkel risico bestaat dat ze het zachte gebrom kunnen horen.

Voordat ze instapten heb ik de opnameknop ingedrukt. Als alles nu maar goed gaat. Als de stemmen nu maar opgenomen worden. Voor ik vertrok heb ik er nieuwe batterijen in gedaan. Ik heb tientallen proefopnames gemaakt. Ik moet mezelf bijna geweld aandoen om niet stiekem naar het apparaat te kijken.

Orhan zit links op de achterbank. Orhan, nu 20 jaar oud, die veroordeeld is voor het doodschieten van de negentienjarige Radu Acsinia met elf schoten. Hij heeft bekend dat hij het wapen vasthield en dat hij – gebogen over zijn liggende slachtoffer – de laatste schoten heeft afgevuurd, recht in zijn hoofd.

Hij vermoedt niets. We hebben al ruim twee jaar contact en hij vertrouwt me.

Naast hem op de achterbank zit zijn oom Bedirhan, vechtsportexpert en zakenman. Bedirhan, verlegen en stil maar een

man die door iedereen van zijn grote familie met veel respect wordt bejegend. Hij die op het leven van zijn dochter Julia gezworen heeft dat hij niet tegen me liegt over wat er die nacht is gebeurd toen Radu werd vermoord. De microfoon zit slechts een paar decimeter van hem vandaan maar hij heeft niets in de gaten.

We hebben door de telefoon afgesproken dat we elkaar hier zouden ontmoeten, op de grote parkeerplaats van de Co-op in Rotebro ten noorden van Stockholm. Ik ben een beetje aan de zijkant op een rustig plekje gaan staan, maar al na enkele minuten stond het hier vol met auto's.

Het is zaterdagmiddag 30 oktober 2004. Het motregent en door de autoruit zien we al die winkelende gezinnen gestrest voorbijkomen met hun volle boodschappenkarretjes. Ik heb de uitslag van de leugendetector test bij me, de papieren liggen in het dashboardkastje. De band loopt. Er is geen weg meer terug. Het moment is daar.